

I. évfolyam, 1. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. január.

Néhány üdvözlő szó az olvasóhoz.

„És e földön békesség!” Luk. 2, 14

Kedves olvasóm! Most először veszed a kezvedbe a „Békeharangot” és bizonyára azt kérdezed magadban, vajjon mit jelent és mit hoz az Neked? A címlapon harangot láatsz, melyen békeág fonódik körül; jobbra és balra embereket, kik éppen egy kis templom felé igyekeznek, melyben az ősi békeizenetet hirdetik Jézus Krisztusról, a mi üdvöztőlőnkéről, ki által egyedül találhatjuk meg az igaz békét.

Vannak viharharangok, melyeket megkonthatnak, ha tűzvész kitör, hogy jajveszklő hangjukkal a város mit sem sejtő lakóit álmukból felverjék; vagy esetleg háborús időszakokban, hogy a polgárok intéséül az ellenség közelségét hirdessék. Ilyen harangok félelmet és rettegést terjesztenek; az ember nem szívesen hallja őket. Ellenben milyen más az, ha létrejön a béke, az atyák és testvérek a csatából hazatérnek és harangzúgás, de most már a békeharang zúgása fogadja őket.

Ilyen békeharang legyen ez a lapocska. Amit az angyal ott Bethlehem virányain hirdetett: „született néktek ma a Megtartó”, amit az angyalok mennyei kara ama csendes, áhitatos éjszakában énekelt: „dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békesség; mindezt akarja Neked, Kedves Olvasóm, a „Békeharang” újra meg újra emlékeztettedbe visszahívni. Meg akarja neked mondani, hol és mi módon találhatod meg a

valódi békét, a földi, valamint az örök boldogságot.

Angolország nyugati részében áll egy magányos falu, melyet erdők és nádasok vesznek körül. A falucska közepén áll egy kápolna, melyben esténként napnyugtakor egy teljes félórán át harangoznak. Ha az utas e szokás okát tudakolja, akkor a következő történetet beszélik el neki.

Több mint száz esztendővel ezelőtt egy kereskedő útban volt a falu felé. Mielőtt azonban célját elérte volna, rátört az éjszaka és az utas eltévedt az erdőben. Egyes-egyedül lévén, út és irány nélkül, már azt hitte, hogy kénytelen lesz a hosszú éjszakát a veszedelmes erdőben eltölteni, midőn hirtelen harangszó üti meg a fülét.

Erre az estéli harangszó irányában indul, mely egyenesen a faluba vezérli. Ezért hálából egy pénzalapítványt tett azon célra, hogy esténként, napnyugtakor egy félórán át harangozzanak, hogy netalán eltévedt utasok így ismét a helyes útra találjanak. És nem egyszer fordult már elő, hogy a szürkületben valaki eltévedt, de a harangszó ismét útbaigazította.

Nem vagyunk-e, Kedves Olvasó, Te és én, vándorok egy idegen országban? Ésaías próféta mondja, hogy mindnyájan, természetünkkel fogva, mint juhok eltévelyedünk, ki-ki az ő útjára térünk. A bűn megvakította szemünket, hogy a béke útját fel nem ismerjük. De szívünk mélyében mégis ott él az epedő vágy az Isten által számunkra kitűzött cél után, mennyei hazánk után az atyánál. Ami már most ott Angolországban ama harangozás az eltévedtnek volt, az legyen Neked e Békeharang. Házadba és

— ha Isten úgy akarja — szivedbe is viszi Neked ama dicső szavakat a Jézusi szellemenben való Isteni szeretetről, hirt hoz Neked az Üdvözítőről, ki azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami eltévedt és elveszett. És a harangozónak, ki a Békeharangot megkondítja és azt széjjelbocsátja, nincs forróbb óhajta és hőbb imádsága, mint az, hogy e csodálatos hangok Isten szeretetéről Neked megmutassák az utat, melyen járva, az Üdvözítőt, mennyei atyánkat és örök hazádat megtalálhatod. Ez az út pedig nem egyéb, mint a Jézus Krisztusban való hit.

És végül még egy kérdés.

Oly sok boldogtalan ember van a világon!

Nincs béke a népek között, sok-sok békétlenség van a családokban és sok az egyes szívekben. Valódi, maradandó békét senki sem adhat, csak egyedül Jézus. Vajjon Te, Kedves Olvasó, azokhoz tartozol-e, kik Jézus vérében ezt a békét megtalálták? Ha igen, akkor szent kötelességed, és, ha helyes viszonyban állsz Jézussal, őszinte vágyad is rokonaidnak és ismerőseidnek is segítségükre lenni, hogy ezen az üdvös belső tapasztalaton ők is keresztülmenjenek. Imádkozol értük; meghívod őket oda, ahol Isten ígését hirdetik. Neked ebben a munkában a „Békeharang” munkatársad akar lenni és remélem, nem olvasod csak Magad, hanem gondoskodik róla, hogy az a mi édes hazánkban nagy kiterjedést nyerjen és hogy minél többen olvassák és meghallják. Ezáltal közreműködöl, hogy amit az angyalok ott énekeltek, mindinkább valóra váljék: „És a földön békesség”. M.

Mire képes a gyermeki hit.

Nemrégem egy diákkori pajtásommal találkoztam; az illető a bíróságnál magasabb állást tölt be. Az egyetemen úgy ismerték, mint egy kimondott istentagadót. Ma pedig örömmre a hitnek alázatos és elszánt emberét találtam meg benne. A megtérést létrehozó eszköz nála sem tanár, sem pedig pap, hanem csak egy kis gyermek volt. Erről ő maga elbeszélte nekem a következőt.

Őn tudja, hogy mint fiatal ember mindenféle hittől idegenkedtem, jámbor édes anyám fohászkodásai rám nézve, úgy látszott, mind kárba veszték. Számomra Isten csak mint a böleselkedő képzelődés egyik alakja létezett. Jézust úgy tekintettem mint erényes, becsületes, szárnyaló képzeletű embert, ki saját képzelete alkotta tanának vértanujává lett. A mit a szentírás a mennyről és poklóról beszél, a gyermekvilágnak szánt meseként tűnt föl előttem. Mindazonáltal, midőn családi életemet megalapítottam, gyermekeimet

a kereszténység szellemében neveltem. A gyermek erkölcsi fejlődésére mégis veszélyesnek tartottam a szabadgondolkodás tanait, vele már a zsenge ifjúkorban megismertetni. Mert vajmi gyakran volt alkalmam ifjakat megfigyelhetni, kik mindenféle szenvedélyeiknek áldozatul estek, miután az istenfélelmet szíveikből száműzték.

Egy este feleségem kis Károlykánk rossz magaviseletéről panaszkodott. Megszidtam őt szigorúan, és haragos tekintettel távoztam tőle. Midőn a gyermek már ágyában volt, egyszerre keservesen elkezdett sírni. Megint közeledtem feléje, hogy bánata okát megtudjam. Alig bírta a zokogástól ezeket a szavakat kihozni: „Apuskám, az angyalkák miatt!” Csodálkozva kértem erre a gyermektől: „Mi dolguk ezzel az angyalkáknak?” „Az angyalkák rosszaságomat a jó Isten könyvébe írták be,” felelte a gyermek újra kitörő zokogástól elfulladás hangoz. Kis idő múlva a fiucska ismét kérdezi:

„Hát sohasem lehet azt már kitörölni többé, apuska?” Ez a gyermeki bánat engem nagyon mehatott; hiszen magam nem hittem abban, ami neki oly nagy félelmet okozott, mégis igyekeztem ezekkel a szavakkal a gyermeket megvigasztalni: „De igen, édes Károlykám, az a csunya dolog a Te szófogatatlanságodról még kitörölhető, de meg kell szépen kérned a jó Istent, hogy bocsásson meg neked!” — A gyermek pedig, alig hogy a bűnbocsánat lehetőségének ezt a sugarát felragyogni látta, kiáltotta: „Rögtön megteszem, édes apuskám! úgy-e bár a legjobb lesz, ha most rögtön letérdelek apuskám?” És azzal a kis fiú egy ugrásra kiszökik ágyacskájából, és ezen szavakkal ismét hozzám fordul:

„Apuska, azt hiszem, ha te is letérdelnél velem, úgy a meghallgatás a jó Isten előtt egészen bizonyos volna!” — Ezek a gyermeki szavak nagy zavarba ejtettek engem; a gyermektől nyugalmát, melyre immár szüksége volt, tovább megvonni nem akarván, kénytelen voltam akarátát megtenni; de azt a világért sem szerettem volna, ha ebben a helyzetben barátaim valamelyike meglepett volna. „Édes apácskám”, könnyörgött nekem most újra a gyerek, még mindig nem teljesen kielégítve, „ha te imádkoznál értem, a jó Isten bizonynyal jobban meghallaná!” — Egy előttem különben egészen idegen érzéssel elkezdtem erre imádkozni és imádkozás közben egy kimondhatatlan belső megindultságot éreztem.

Midőn imádságomat „ámén”-nel bevégeztem, kis Károlykám nagykomolyan, hogy szinte megremegtem, kérdezi tőlem: „Úgy-e apám, most már minden egy spongyával ki lett törölve!” — „Nem, Károlykám, nem spongyával, hanem Jézus Krisztus Urunk véré-

vel! — Kis idő múlva a gyermek ismét megtörte a csendet és még mindig könnyező szemével reám tekintve mondta: „Hát te, édes apám, elköveltél már te is bünt, melyet a nagy könyvbe beírtak?” — „Igen, fiacskám, én is és anyuska is!” — „De a ti bűneitek ki vannak törölve, ugy-e bár?” — Ezen őszinte gyermekszívű kérdések úgy hatottak rám, mintha a mindenható bíró előtt állanék. Félhangon feleltem: „Igen, gyermekek, emlélem!” — Ebben a pillanatban sirás hallatszott mögöttünk: nőm észrevétlenül a szobába lépett és az egész dolgot végighallgatta. Most mindkettőnk, a gyermeket és engem is megölelt és mind a hárman imádkoztunk Istenhez, ki nekünk eddig idegen volt és kibén a mi Károlykánk előbb hitt, mint mi. Édes anyám fohászkodásai végül meghallgattak.

Valami a szülők részére.

E lap kiadója nemrégén személyvonaton a Bácskából Budapestre utazott. Egy ilyen utazás, midőn az ember néha egy egész napot is kénytelen a szűk kocsiszakaszban eltölteni, jó alkalom az emberek megfigyelésére és megismerésére. Én mindig örülök, midőn sikerül az utasokkal beszélgetésbe elegyednem; mert azok a történetek, melyeket az ember ilyen módon hall, gyakran sokkal érdekesebbek, mint azok, melyeket a könyvekben olvasunk.

Ma azonban nem történetet, hanem csak egy rövid beszélgetés tartalmát akarom itt elmondani, mely nekem bő anyagot adott a gondolkodásra.

A kocsiszakaszban velem szemben egy fiatal asszony ült, egyszerűen de izléssel öltözve, egy kis piros-pozsgás, édes gyermekkel a karján. Az ember csak akkor, mikor már neki magának is gyermekei vannak, kezd más gyermekek iránt is amúgy igazában érdeklődni. Kérdeztem tehát, hogy mennyi idős a kicsike, és azt a feleletet kaptam, hogy néhány hét múlva bevégzi az első esztendőt. El kellett ismernem, hogy a ficzko korához képest igen jól van kifejlődve, amivel az anyának láthatólag örömet szereztem; és midőn utóbb karjaiban elaludt, megható volt nézni azt a boldogságot, mely az anya szeméből sugárzott, midőn gyermeke arcán pihentek. És mégis volt valami a gyermek arczifejezésében, ami nekem nem tudott tetszeni, de a mit magamnak megmagyarázni nem tudtam.

Midőn a fiucska ismét felébredt és éhséget mutatott, édes anyja szőlőt adott neki enni. Kérdésemre, hogy vajjon való-e a kis gyomorba a szőlő, ez volt a felelet: „Oh, ön

el sem hiszi, hogy az ilyesmit mennyire szereti,” és az anya hangjában bizonyos kevélység volt, midőn még hozzátette: „De még jobban szereti a bort.”

Ugy látszik, hogy arczom kissé bámuló kifejezést öltethet, midőn hallottam, hogy egy egyéves gyermeknek már bort adnak, mert az anya előbbi megjegyzését mintegy kiegészítve így folytatta: „Nemcsak most kap bort. Már 6 hónapos korában szívesen ivott, és most néha szinte bolondul, ha egy pohár bort lát, és gyakran még felényire is megiszsza.”

Most már megvolt a magyarázata annak a bizonyos feltűnő vonásnak a gyermek arcában. Az anya felelete úgy hatott rám, mintha szívembe szúrtak volna. Majdnem még jobban, mint az a tény, hogy a gyermeket azáltal, hogy az alkohol élvezetében részesítik, boldogtalanná teszik, fájt nekem a fiatal anya rettenetes tudatlansága, kinek sejtelve sem volt arról, hogy a borral, melyet oly forró szeretettel gyermekének nyújt, egy szokást táplál, mely évenként az emberek százait és ezreit romlásba dönti.

Egy kis alkoholelles tartalmu röpiratot adtam a fiatal anyának, és figyelmeztettem a veszélyre, melyben gyermeke forog, és remélem, hogy ezután nem fog neki több alkoholt adni, mely ebben az életkorban valósággal méreg a gyermeki testre és szellemre. Vajjon némely szülő nem maga a bűnös abban, ha gyermekei rászoknak az ivásra és utóbb iszákosságban elpusztulnak?

Egy svájci keresztény lapban az alább következő intést találom szülők részére, mely a mi édes magyar hazánkban bizonyára ugyanannyi figyelmet érdemel, mint a Svájcban:

Ti szülők! Ne adjatok gyermekeiteknek se bort, se sört, se pálinkát!

Miért? Mert bármimű alkohol, még csekély mennyiségben is, a gyermekeknek csak ártalmukra van.

1. Az alkohol gátolja a gyermek testi és szellemi fejlődését.

2. Az alkohol hamar fáradtságot idéz elő, lustává és figyelmetlenné tesz az iskolában.

3. Az alkohol a szülők iránti engedetlenséget mozditja elő.

4. Az alkohol előidézi az álmatlanságot és korai idegességet.

5. Az alkohol a gyermekek erkölcsiségét veszélyezteti.

6. Az alkohol a test ellentállóképességét aláássa, miáltal mindennemű betegségeknek a keletkezését megkönnyíti.

7. Az alkohol minden betegség tartamát meghosszabbítja.

8. Az alkohol mindig új és új szomjúságérzetet idéz elő, és ezáltal könnyen szokás-szerű iváshoz vezet.

Kräpelin dr., a heidelbergi egyetem hírneves orvostanára ezt írja: A legrombolóbb az alkohol hatása a gyermek idegrendszerére. Hiszen ma már tudjuk, hogy arra, hogy elme gyengéket termeljünk, biztosabb eszköz annál, mint ha az embereknek huzamosabb időn át alkoholt adunk, nincsen. Az anyák ezrei szeretett gyermekeiket megmérgezik egy szerrel, mely azokat elbutítja, renyhévé és erőtlenné és bizonyos adott körülmények között testi és lelki nyomorékokká teszi. Azért el azzal az átkos tévhittel, az alkohollal való „erősítésről”; el az „erősítő” horral gyengeség, vérszegénység, sápkór stb. tartós állapotainál; mindenekelőtt pedig el az alkohollal a gyermekszobáinkból, nehogy önkezdünkkel a serdülő nemzedéket a renyhésnek és elfajulásnak elébe vigyük!

M.

Ma itt a kellemetes idő.

Egy intelligens külsejű, körülbelül 17 éves fiatal ember figyelmesen hallgatta végig először életében egy evangélista beszédjét és azután is még ott maradt a gyülekezetben az imaórán. A hitszónok, kezében a bibliával, sürgetve intette hallgatóit, hogy a dicső evangéliumot az üdvözítő megmentő szeretetéről még ma este fogadják el. A fiatal ember mélyen meg volt hatva, de nem akarta magát az úrnak átadni. Midőn megkérdezték tőle, hogy miért habozik még, ezt felelte: Most már csak néhány hét van még karácsonyig. Megtakarítottam magamnak 30 koronát és a bankba tettem. Azzal a pénzzel karácsonykor barátaimmal együtt egy borosörös jó napot akarok magamnak még egyszer csinálni. Hanem azután újévtől kezdve Jézust akarom követni. A hitszónok emlékeztetett arra, hogy: „Imé itt a kellemetes idő, imé itt az üdvösség napja”; de a fiatal ember megkeményítette szívét, és elment. Két nap múlva meghűtötte magát és ágyban kellett maradnia. Az orvos tilalma ellenére felkelt és barátaival kirándulást tett. A társaságot hatalmas vihar és eső lepte meg. Másnap a fiatal ember már nem volt képes az ágyat elhagyni, egy nappal később pedig halott volt. Fejpárnája alatt megtalálták a takarékkönyvecskét, melybe a 30 korona volt bevezetve, és ugyanaz a pénz, mely őt gátolta abban, hogy Krisztust megragadja és melyet ő egy extramulatságra szánt, most arra szolgált, hogy a temetés költségeit fedezzék vele. Milyen jó lett volna, ha akkor, abban a komoly kegyelmi órában Istenhez megtért volna. A halál órája oly hirtelen ütött számára, hogy valójában már nem maradt ideje magát előkészíteni.

Kedves Olvasóm! Ma talán még friss, vidám és egészséges vagy, és nem gondolsz utolsó órádra, melyről azt hiszed, hogy még nagyon messze van. Gondoltál-e már valaha arra, hogy Te eléd is gyorsan, hirtelen léphet a halál? Oh, ne halaszd el megtéréseidet alkalmasabb időre, mert csakhamar későn lehet. Nem akarsz-e még ma Jézushoz jönni, ki egyedül megmenthet? Siess, mentsd meg a Te életedet!

M.

A kés és a könyv.

Pár évvel ezelőtt — így beszéli Hugendubel berni lelkész egyik ünnepi szónoklatában — betegen feküdt a kórházban egy nagyműveltségű úri ember. A hitet már rég elvetette magától s gúnyosan utasította vissza Isten ígéjét. Nagy fájdalomában lázongott bösz sorsa ellen s makacs hálátlansággal fogadta a legbarátságosabb és legodaadóbb ápolást. Egy napon az ápoló testvér kést talált a beteg vánkosa alatt, melylyel ez meg akarta magát ölni. Midőn a testvér szeméből egy nagy könyecsepp pergett alá a késre, végre a barátságos, alázatos, szolgáltni kész szeretet csöndes meleg napfényétől meglágyult a kemény, elkeseredett szív. Még tanuja lehettem alapos átalakulásának, csöndes, tüdő szenvedéseinek s boldog halálának. A keresztény könyörület csodákat művelt.

Egy prédikátor sétálni ment egy napon a városba. Az utcán haladva, fiatal suhanc lovagolt el mellette, ki a következő gúnyos kérdést intézte a prédikátorhoz: „Ugyan mennyire esik ide a pokol, tiszteletes uram?” — Ez hallgatott, mert néha az okos nemfelelet is felelet. Körülbelül 5 percz telt el, mire a prédikátor a sarkon befordult, és mit látott? A ló levetette magáról a gúnylódót — és ott feküdt halva vérben! — Így vetheti meg az ember a felajánlott kegyelmet. „Ne tévelyegjete, Isten nem csufoltatik meg!”

A „Békeharang” havonként egyszer jelenik meg és előfizetési díja egy egész évre csak 50 fillér. Legalább 10 példányra való előfizetésnél a szállítás portómentes. A kiadó nagyon hálás lenne minden címért, ahová a „Békeharang” egy-egy példánya küldhető volna. Meg van győződve róla, hogy itt is, amott is számos lélek van, kik a „Békeharang” látogatásán örvendenének és annak elterjesztéséhez szívesen hozzájárulnának. Egy levelezőlap a „Békeharang” kiadóhivatalához: Budapest, VII., Erzsébet-körút 48. 1/10. elegendő.

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.